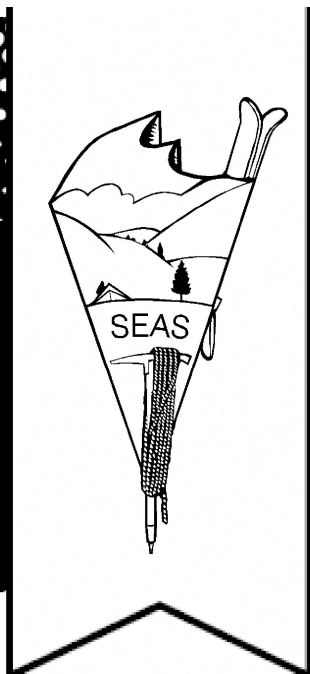

SEAS

Butlletí de la Secció Excursionista
de l'Ateneu de Sant Just Desvern

Núm. 334
Gener/Febrer

2018

Cim principal del Bisaurín (2.670 m) des de l'avantcim. Foto de Borja Guijarro Usobiaga

 www.santjust.org/seas

Carrer de l'Ateneu, 3 i 5 - 08960 Sant Just Desvern
Adherida a la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya (FEEC)

— 12 de gener de 2018

Conferència «Els paisatges volcànics», per Xavier Gassiot

— 14 de gener

Excursió de Santa Pau a Les Planes d'Hostoles (Garrotxa), amb sortida del Parador a les 7 h

— 21 de gener

Excursió matinal a Sant Martí Sarroca (Alt Penedès), amb sortida del Parador a les 7 h

— 27 i 28 de gener

Sortida de cap de setmana a la neu a Llívia (Cerdanya)

— 9 de febrer

Conferència «Els paisatges fluvials», per Javier Martínez Gil

— 11 de febrer

Excursió seguint el curs de l'Ebre des de Benifallet (Ribera d'Ebre), amb sortida del Parador a les 7 h

— 18 de febrer

Excursió matinal a la Castellassa (Sant Llorenç del Munt), amb sortida del Parador a les 7 h

— 3 de març

Assemblea General de la Secció

— 9 de març

Conferència «Relleus conglomerats del marge de la Depressió», per Joan Manuel Vilaplana

Informació: si no s'especifica el contrari, les conferències tenen lloc els divendres a les 8 del vespre a la Sala Piquet de l'Ateneu, i les excursions tenen la seva sortida des del Parador.

— 11 de març

Excursió a Sant Llorenç del Munt i serra de l'Obac (Vallès Occidental), amb sortida del Parador a les 7 h

— 18 de març

Caminada del Centenari de l'Ateneu a Santa Creu d'Olorda

— 25 de març

Excursió matinal al Camí del Cabrit i cova de l'Arcada (Montserrat), amb sortida del Parador a les 7.30 h

— 13 d'abril

Conferència «Les planes deltaïques», per Maria Àngels Marquès

— 14 i 15 d'abril

Excursió als Orgues de l'Illa i estanys de Leucada (Rosselló)

— 21 d'abril

Cursa de muntanya del Centenari de l'Ateneu per Collserola

— 22 d'abril

Excursió matinal de Garraf a Sitges (Garraf), amb sortida del Parador a les 7 h

COL·LABORACIONS

Ajuntament de
Sant Just Desvern

FLORETO

Creu 66. Tel 933723103

CISTERIA BALLART
Bonavista 82. Tel 933711364

IMMACULADA AMAT
FRANCESC HOMEDES

ASCENS AL BISAURÍN

Borja Guijarro Usobiaga

Són les 7.30 del matí quan l'alarma del meu mòbil em treu dels meus somnis. Militarment, m'arrossego fora del sac de dormir i, amb fogó i tassa a la mà, surto del petit refugi per no molestar els companys amb qui he compartit teulada aquesta nit.

He dormit de meravella després de la pallissa d'ahir. Després d'una setmana de recorregut pel GR-11, ahir en vaig recórrer d'una tirada una mica més de dues etapes, amb 30 km i 1.800 metres de desnivell positiu, i vaig arribar justet de forces al refugi d'Agua Tuertas.

En despertar, em sorprèn sentir-me tan fresc i renovat, un clar indicatiu que el meu cos s'està adaptant al fort ritme que li imposo. Avui necessitaré tota l'energia possible per enfrontar-me al repte amb el qual somio des que vaig començar a caminar a Hondarribia fa una setmana:

*La boira envaeix Agua Tuertas.
Totes les fotos són de l'autor*

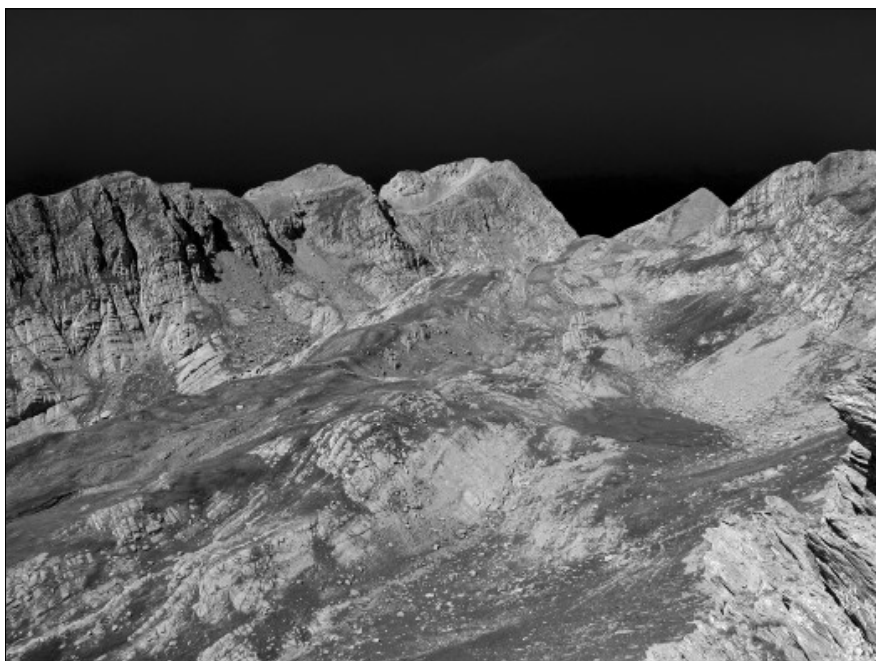
ascendir el pic de Bisaurín, la muntanya més alta del Pirineu Occidental, i sens dubte un pic emblemàtic del Pirineu.

El matí és fred, el cel destenyeix un blau insultant i les primeres llums del dia duren el cim del Castillo de Acher. La punta amb prou feines treu el cap, amenaçant i bella al mateix temps, a la part alta de la vall. Mentre escalfo el cos amb una tassa de te, recorro amb la mirada les crestes, els colls i les valls per on vaig transitar ahir. Crec que la bellesa del Pirineu no deixarà mai d'enamorar.

La ruta d'avui suposa tot un desafiament personal: després d'una setmana caminant pel GR-11, relativament ben senyalitzat, el camí d'avui transcorre gairebé enterament fora de sender, sense senyalització, i per valls molt poc transitades. En definitiva, aplega tots els elements d'un gran dia a l'alta muntanya amb paisatges esplèndids, valls remotes i la més absoluta soledat.

El sol d'agost fa pujar la temperatura ràpidament i em preparo per a una jornada de molta calor. La previsió és excel·lent, però serà una jornada molt llarga i tindrà pocs llocs per a protegir-me del sol inclement.

Al principi, el camí transcorre plàcid entre les pastures de la vall d'Agua Tuertas, probablement una de les valls glacials més fotogràfiques del Pirineu. Cavalls i vaques pasturen al seu aire i algunes d'aquestes es dediquen a tornar l'escassa senyalització del camí en utilitzar les estakes del GR-11 per a gratar-se! I jo que em preguntava fa un parell de dies qui podria ser tan cretí per tornar les estakes de senyalització, que són vitals...

Cara nord-est del Bisaurín des de la bretxa de Secús.

Arribant al final de la vall, el camí comença a zigzaguejar vessant amunt fins a un coll ampli des d'on s'albira altiva la silueta del pic del Midi d'Ossau. En aquest punt, em desvio del GR-11 i, girant gairebé 180 graus, busco una diagonal que puja fins a la bretxa de Secús, un pas estret a 2.245 metres, que em permetrà atacar la cara nord-est del Bisaurín. Encara que el meu mapa marca l'existència d'un corriol, no aconsegueixo veure res entre el pedregar, per la qual cosa, amb afany, començo a remuntar el vessant empinat, a ritme de dos passos cap endavant i un cap endarrere.

Mentre esbufego, començo a qüestionar-me si progressar d'aquesta manera serà suficient per a arribar a la bretxa en condicions, quan de sobte em creuo amb un corriol estret senyalitzat amb fites. El mapa no s'equivocava! El corriol traça una diagonal perfecta per sota de la muralla del Pico Alto de la Portaza, obrint-se pas després per l'únic lloc possible fins al coll estret.

Avanço lentament, compassat pel so metàl·lic dels meus bastons en xocar amb les pedres, guanyant metre a metre la muntanya, quan m'adono que estic essent observat per una vintena d'isards.

La meua mirada, fixa a cada pas que faig, s'adona de cop i volta de la presència d'unes pedretes estranyes que, en un escrutini proper, resulta que són fòssils. Em sorprèn la quantitat que en trobo, l'estat excel·lent en què estan i com de fàcilment visibles són. Si només tingués una mica més de temps, podria perdre hores en aquests vessants...

Finalment, i després d'un ascens penós, aconsegueixo la bretxa de Secús. Després de sortir de l'ombra, en la qual m'embolicava la cara nord del pic de la Portaza, sento de cop i volta tota la força del sol, que m'encega i m'escalfa al mateix temps. Davant meu s'alça majestuosament, per primera vegada, el Bisaurín. Ens separa encara una petita vall que he de remuntar fins al final per, des d'allà,

atacar l'única via que permet accedir al cim: una estreta canal empinada que dóna accés a la cara nord-est de la muntanya.

La bretxa de Secús ofereix una oportunitat immillorable per seure, gaudir de les vistes i carregar energies. Fa un dia esplèndid i els primers cims emblemàtics del Pirineu són visibles: Midi d'Ossau, Balaitús, Gran Facha, Anayet...

Mentre descanso, em planeja sobre el cap, majestuós, un milà, que debat si aquest punt, amb una jaqueta de colors aquí assegut, pot ser un bon aperitiu o no. Afortunadament per a mi, decideix continuar el seu camí i em relaxo.

Baixar de la bretxa requereix una mica d'agilitat per, després d'uns passos verticals, arribar al fons de la vall. Comença a fer molta calor i no trobo refugi del sol, ni aigua en cap banda, tan sols un desert de roques. Prossegueixo el meu camí entre fòssils i cards pirinencs; el sender desapareix, tallo en diagonal, i passo per terreny precari, per damunt del barranc que s'obre a la meva esquerra, per a arribar al

peu del coll de Secús. Després d'un curt descens, trobo el pas rocós d'uns quatre metres d'alçada que dóna accés a l'estreta vall, a través de la qual la ruta ascendeix directament fins a l'avantcim del Bisaurín. Supero aquest escull mitjançant una grimpada fàcil i divertida per seguir ascendint tot seguit penosament l'últim pendent fort que em porta, no sense esbufegar, fins al punt més alt.

Les vistes des del cim són superbes. A l'oest, hi destaquen els colors del Castillo de Acher, Chipeta i Peña Forca; al sud, s'hi estén el Prepirineu fins a Pamplona; al nord, s'hi retalla imponent la silueta del Midi d'Osseau; i a l'oest, s'hi obre una infinitat de bells pics, entre els quals destaquen l'Anayet, el Balaitús, els Infernos, el Vignemale i, lluny, el Taillón, el Marboré, el Cilindre i el Mont Perdut.

Per sobre del cap em sobrevolen, elegants i vertiginosos, dos planadors que es gronxen en la immensitat del blau celestial. És l'última nota de bellesa d'un dia esplèndid que acaba amb unes cerques ben fredes i nous amics al refugi de Lizara.

Vista des del cim del Bisaurín cap al nord-est.

ON ÉS LA MARXA? ALS CASTELLS DE LA SEGARRA

Manu Llabrés Laguarda

En Xavier Bardají ja ho havia fet el 2015 i a la Mireia li va fer gràcia fer-ho, també. Així doncs, no sé ben bé com, però em vaig trobar inscrit per participar en la XVIII Marxa dels Castells de la Segarra: 54,5 km. La brama va córrer dins la SEAS i al final va resultar que el nostre club va aplegar una nombrosa colla de participants: Anna Campreciós, Anna Farré, Carlota Pérez, Joan Anton Pera, Joan Poll, Lourdes Barrera, Mireia Forner, Pep Gil, Ramon Prat, Sergi Poll, Xavier Bardají i el cronista.

Molts d'ells, experts en aventures molt més agosarades (marxes de molts més quilòmetres, vull dir). La Mireia i jo, els més passerells. A mesura que s'acostava el dia, el pànic escènic creixia. Per sort, en Pep es va posar el barret de cap de colla i va organitzar una sortida d'entrenament: el 4 de març ens vàrem trobar a les 7.30 h al pirulí de Sant Just. Abans d'aquesta hora, un bon grapat de missatges al xat del grup per saber si sortíem, tot i la pluja, o sortíem més tard o ho deixàvem estar... El cagar dubtes es va acabar amb el breu missatge del Pep: «jo seré al pirulí a les 7.30 h».

El recorregut que ens havia preparat en Pep, 25,44 km amb un bon desnivell, va servir per a mesurar les forces de cadascú i passar una bona estona plegats. El ritme va ser més lent del que el Pep havia previst, però també és cert que en

aquesta distància vàrem fer bastant més desnivell que el de tota la Marxa i, així, l'entrenament resultava més potent. Potent o no, l'Anna Farré i el Xavier no en van tenir prou i l'endemà varen fer encara 29 km més de la *Magic Line*.

El cas és que amb més o menys entrenament, va passar una setmana laboral i ens vàrem trobar el dissabte 11 de març a Cervera per fer una tarda de turisme, recollir els dorsals (ni més, ni menys, que al paranimf de la Universitat) i sopar plegats per oblidar els nervis previs a la Marxa.

I arriba l'hora. Abans de tres quarts de set del matí, amb la nit esmunyint-se muralles enllà, ens trobem bevent infusions diverses i compartint carquinyolis, envoltats de més marxadors, pendents del rellotge, aprofitant els darrers minuts abans del tret de sortida. Tot seguit ens colem a les primeres files de la línia de sortida i ens reunim amb la resta del grup. Un senyor amb un trabuc enorme dispara dos trets de prova per avisar el personal que l'hora de sortida aviat arri-

barà. Com podeu imaginar-vos, el «tret de sortida» és real.

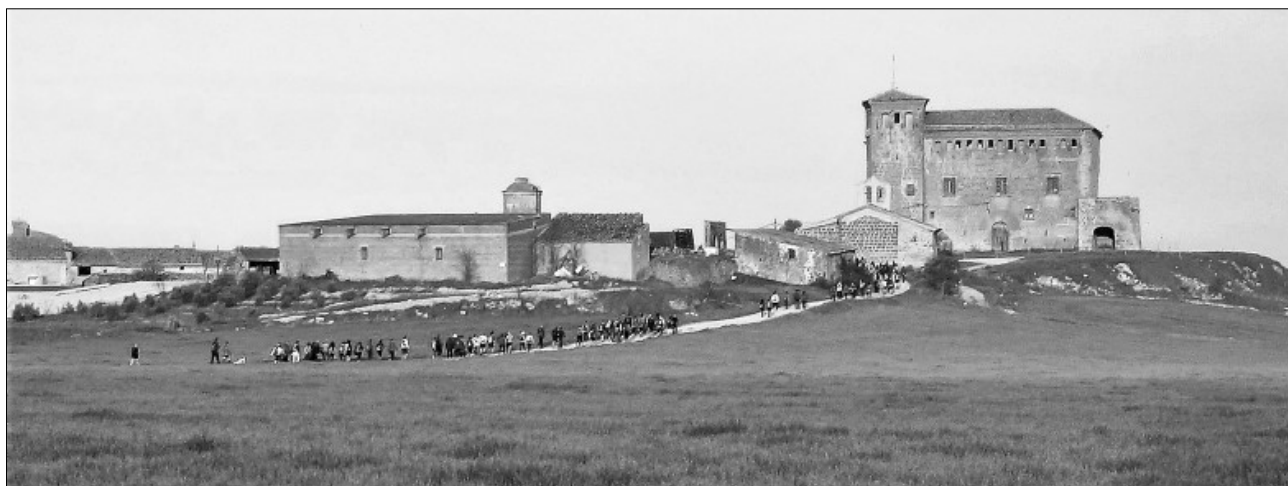
A les set en punt, trabucada i els corredors del capdavant surten esperitats. Els marxadors, al darrere, ja que d'això es tracta. Tothom amb pressa, pressa per a què? Tenim un munt d'hores al davant. La qüestió és acabar i acabar bé, no?

La llum del dia ja és ben clara quan deixem enrere els edificis de la vila i enfilem cap al pla, sembla que tot és ben pla, aquí. Converses animades arreu. Domina el català occidental: els de la zona metropolitana estem de convidats en aquesta festa. Escolto retalls de conversa d'uns i altres i penso que, per la gent de la comarca, aquest esdeveniment és una bona ocasió per trobar-se i fer-la petar. L'aspecte dels marxadors és ben variat, són de totes les edats, però domina l'aspecte d'«he-sortit-a-fer-un-tomb». Un tomb de 54 km. Glups!.

Bé, nosaltres, els forasters de Sant Just, abillats d'excursionistes professionals, també ens apuntem a practicar aquesta

*Arribant al clot de Sant Miquel.
Foto de Pep Gil.
Premi per votació dels inscrits
a la Marxa.*

Castell de Montcortès.

activitat terapèutica de xerrar i caminar. No ens n'adonem i pràcticament ja estem passant el control d'entrada a l'Aranyó (km 8,6) on ens espera barra lliure de xocolata amb pa de pessic per esmorzar al voltant del castell. Amb la boca bruta de xocolata en Pep ens recorda que no ens hem d'encantar ni omplir massa la panxa, que queda molt per caminar. Ens deixem aconsellar per la veu de l'experiència i reprenem la marxa, davallant pel turonet fortificat. Abans, hem passat a tocar d'un altre castell-palau, el de Montcortès i encara en trobarem dos més abans de l'avituallament següent a Les Pallargues, on, evidentment, també hi ha un castell.

Les aglomeracions del primer tram s'han aprimat, amb la qual cosa podem caminar i xerrar còmodament per les pistes de la Segarra. Pensem en la fita següent després de la qual en vindrà una altra. Val més no pensar en tots els quilòmetres que hi ha fins al final o corres el risc de no gaudir del moment.

Els camps de blat mostren un verd insolent sota el sol que comença a brillar amb intensitat, però hi ha un conreu que

no identifiquem. Encuriosits, demanem a un parell de joves marxadors locals i ens n'informen: una varietat de pèsols per a farratge. Amb aquest dubte aclarit, guaiem els ametllers florits que creixen als marges i fan el contrapunt necessari al mar de verd, encara amb gotes de la rosada. No obstant això, no convé deixar-se endur per aquest gaudi visual i respirar a fons, perquè la flaire de les granges de porc s'escampa arreu. No es veuen, però s'ensumen.

Cap a les 10.30 h arribem a Les Pallargues (km 19,6) on hi ha abundància de fruita. Prenem beguda i fruits secs per a reposar forces. Cal reconèixer que l'organització és impecable. Cinc minuts i som-hi de nou. Espera un moment, fem una foto aquí, sota el blasó. Ja portem un bon tros.

Els núvols comencen a cobrir el cel. La previsió de plugim a primera hora de la tarda podria avançar-se. Ja ho veurem. Seguim endavant. Aquí hi ha un racó discret per a desaiguar. Ves tirant.

El paisatge adquireix més relleu a mesura que avancem cap al nord. Voregem una

estona el canal Sagarra-Garrigues, una infraestructura colossal, i comencen a sovintejar illes d'alzines que amenitzen la vista. Els murs de pedra seca que clouen els conreus són una veritable obra d'art.

Gaudint més del que m'imaginava, marxant ara per un estret corriol, trobem un altre nucli de pedra que s'alça a l'horitzó: es tracta de Florejacs i el seu castell (potser dubtàveu que n'hi hagués un també aquí?). Són les 11.45 h, hem fet 25,1 km i l'amenaça de pluja sembla que es materialitzarà aviat.

Cinc minuts espartans per refer forces i pensar que som a prop de la meitat del recorregut. I no se sap com, els núvols negres escampen i deixen pas a un sol descarat i maliciós. Ha arribat la calor. Els quilòmetres següents els fem sota un cel blau i en màniga curta. La calor és forta i això fa la marxa una mica pesada. Passem a tocar del castell de les Sitges. Admiro aquesta edificació imponent, aïllada de tot, i començo a entendre una mica aquesta terra aspra. Al web de la Marxa citen unes paraules d'en Pla: «als anys 60, Josep Pla lloa el castell escrivint que transmet una

Marges de pedra seca. Al fons es veu el castell de les Sitges.

crispació guerrera que no s'ha evaporat amb el pas dels segles, i una majestuosa torre de l'homenatge, bellíssima». Paga la pena llegir els apunts d'història de tots aquests monuments al web de la marxa: www.marxadelscastells.com.

La visió de la Cooperativa de Guissona ens fa creure que ja hem arribat a l'avituallament i al dinar, però, de fet, cal creuar tot el poble fins al poliesportiu arranjat per a l'ocasió.

Dins del poliesportiu, tot està perfectament organitzat: el brou de la iaia aquí, un entrepà més enllà (te'l fan al teu gust, amb botifarra, bacon o/i formatge), la parada per als celíacs i una darrera parada per al cigaló. En Joaquim es queda aquí i agafa el bus que l'organització posa a disposició dels que ja en tenen prou amb 37,5 km o bé volen anar a veure el Barça.

Jo tinc temptacions de deixar-ho aquí, també. Els peus em fan bastant mal, no sé per què, però em noto bastant més cansat del que semblen els altres. Bé, al final decideixo que podré acabar i segueixo.

En Pep ens ha dit que tenim mitja hora per dinar. Així doncs, un cop passat aquest temps, seguim marxa endavant. Amb tants quilòmetres fets, és inevitable retrobar cares que ja has vist abans, intercanviar algunes frases amb aquella persona i l'altra. Tots tenim una vivència en comú, a hores d'ara, i això crea lligam.

El castell de Llor, en ruïnes, passa desapercebut i arribem al nou avituallament de Castellmeià, amb el seu castell. Després del dinar, la calor ha afluixat i no parem ni cinc minuts, aquest cop. És el quilòmetre 44,4 i tenim ganes d'arri-

bar a Cervera. Cervera sona a cervesa i això fa encara més llaminer pensar en l'arribada.

En aquests moments, a mi em fan molt mal els peus i les cames. No prou per demanar ajut a algun dels voluntaris que vigilen totes les cruïlles del recorregut, però no me'n falten ganes. El tram que discorre sota l'esguard de l'original castell de Malgrat és una pista asfaltada i penso a fer autostop si hi passa algun vehicle... Però no passa ningú.

Intento no pensar en les meves penúries. Només vull arribar i acabar. De mica en mica, amb pas lent, i ja sóc al darrer avituallament, a Castellnou d'Oluges, al km 49. Els voluntaris allà presents ens animen molt. Ja falta molt poc. «Ja ho tenim!», ens diuen.

El darrer tram em resulta molt penós. He d'aturar-me diverses vegades i seure on sigui, esperant reduir el dolor que sento

a les cames i als peus. No entenc què em passa. Vaig adonar-me, després, que devia ser per no dur les plantilles correctores que sempre utilitzo. Tothom m'avançava: una cura d'humilitat.

I per fi trepitjo els carrers asfaltats de Cervera: primer els afores, després el centre i, finalment, el senyorial nucli antic amb la línia d'arribada. Els amics han vingut a rebre'ns, hi ha els companys que ja han arribat i un banc on seure i descansar. Són les 6 de la tarda. O sigui, onze hores de marxa. Uns quants han arribat abans, altres hi seran tot seguit.

Sóc l'únic que va arribar desencanaixat. No vull desanimar ningú a fer aquesta marxa o una altra, però no em semblava honest ocultar les meves dificultats en aquesta crònica. Tothom s'ho va passar molt bé, fins i tot jo, exceptuant els darrers 10 quilòmetres. Una altra vegada, amb plantilles, segur que anirà molt més bé. Fins aviat!

EXPOSICIÓ “50 ANYS DE PESSEBRES DE LA SEAS”

Agustí Revilla Briongos

El dilluns dia 11 de desembre de 2017, a la sala Piquet de l'Ateneu, va tenir lloc la inauguració de “50 anys de Pessebres de la SEAS”. L'exposició consta de 36 fotografies fetes en diferents excursions, un mapa de Catalunya —on estan indicats els cims on s'han ancorat els pessebres— i una taula simbòlica en la qual, sobre un sòl de molsa i pinyes, hi ha la fotografia del primer pessebre de la SEAS al Pedraforca (el Berguedà, 1967) i la rèplica de l'últim col·locat a Les Piques (l'Alt Urgell, 2017).

La presidenta de la SEAS, Romi Porredon, va iniciar l'acte amb unes breus paraules sobre la història de l'activitat del Pessebre. Va nomenar els socis organitzadors actuals de l'activitat (Joan Gómez, Jordi de la Riva i Joan Urpinell) a qui va agrair la seva perseverança i a qui va obsequiar amb sengles àlbums amb les fotos de les imatges reco-

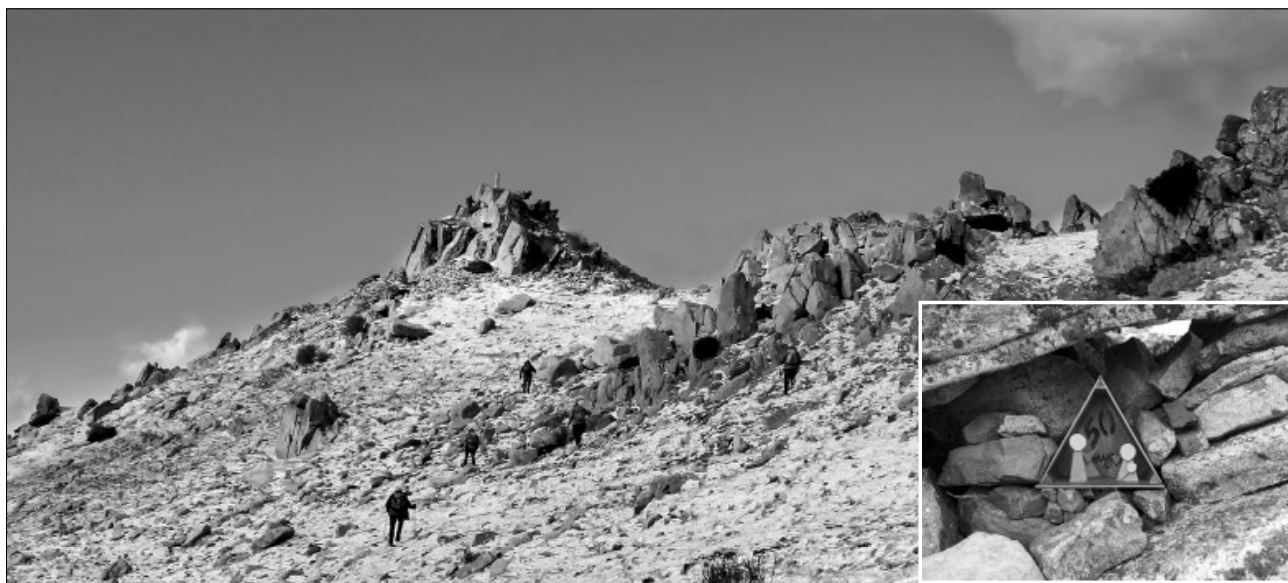
llides en l'exposició. També va esmentar la voluntat dels socis, amb una mitjana de trenta, que cada any hi participen, tenint en compte que el Pessebre és una activitat d'alta muntanya feta a l'hivern amb condicions meteorològiques sovint adverses. I va lloar la tasca dels membres de la Taula de Redacció del Butlletí de la SEAS (Leonci Canals, Ferran de la Fuente, Maria Garcia, Jordi Gironès, Ramon Prat i Agustí Revilla), organitzadors de l'exposició, que, a més, han editat un número extraordinari i monogràfic (dissenyat pel soci Toni Royo) titulat Pessebres de la SEAS 1967-2017 amb vint pàgines i fotografies en color (aquest Butlletí es va repartir entre els socis assistents i properament s'enviarà per correu a la resta de socis).

Per la proximitat de les festes nadalenques, els setanta-set assistents a l'acte van cantar la nadala “Les dotze van tocant”, van tastar els seductors torrons i el deliciós cava i es van embranchar en diferents converses mentre, observant les fotografies penjades a la sala, intentaven reconèixer-se ells mateixos i els altres excursionistes que hi figuraven.

L'exposició romandrà oberta fins al 7 de gener, amb un horari de 17 a 21 h en dies feiners.

Imatges de l'acte inaugural. Fotos d'Agustí Revilla

Arribant al pic de Piques on es va instal·lar el pessebre commemoratiu dels 50 anys des de l'inici d'aquesta activitat a la SEAS. Foto de Joan Urpinell.

PIC DE PIQUES

2-3/12/2017

Pilar Jimeno

Qui m'ho havia de dir!, però al final va ser possible i el pessebre que commemorava els 50 anys de pessebres de la SEAS es va posar al pic de les Piques (1.971 m) de l'Alt Urgell.

Vam començar a tenir el primer en-surt quan vam aturar-nos a esmorzar a Organyà, on una companya nostra va caure i la van haver d'atendre al CAP del poble. Per sort no va ser res greu, però no va poder fer l'excursió i va decidir fer cap al refugi per poder començar a escalfar-lo.

La resta del grup vam continuar amb els cotxes recorrent les Valls d'Aguilar, fins a un poblet anomenat Junyent, de quatre

cases, una església mig abandonada i un riu glaçat, on vam aparcar els cotxes i des d'allí vam iniciar la pujada al pic. El fred que feia era estrany, queia neu però no nevava, era cosa del torb. Els vuit o deu graus sota zero, acompanyats d'aquell vent que ens movia, feia que fins i tot els dits de les mans t'arribaven a fer mal, si bé va haver algú que va pujar sense guants i sense botes de muntanya (tot una odissea).

Búnquers del Tossal de Sant Joan, Vilamur. Al fons es veu el poble de Tornafort. Foto de Leonci Canals.

13 ACTIVITATS

A poc a poc ens vam anar trobant tots a dalt del pic, on vam posar el pessebre, si bé no hi vam estar molta estona perquè el fred que feia era molt desagradable i era impossible de dinar allí.

Pel mateix lloc que vam pujar vam baixar, per tant en cinc hores ja érem a Junyent un altre cop, i tothom es va guarir al davant de la església, on tocava el sol i no feia vent, i allí cadascú va menjar la mica que portava de les seves motxilles.

A poc a poc el sol s'anava amagant, i no saltres cap als cotxes i en direcció al refugi de Llagunes situat a la vall de Siarb, passant per Biscarbó i el port de Cantó. De camí al port vam haver de fer ús de les nostres habilitats, empenyent algun dels cotxes que relliscaven amb la neu a la part ombrívola de la muntanya.

Una vegada al refugi, havíem d'anar a veure l'habitació que teníem i amb qui

l'havíem de compartir. Un bon caldo de ceba i unes patates i mongetes per acompanyar la botifarra, i un bon «guirlatxe» amb cava, acompanyat d'unes nades van amenitzar la vetllada.

Al dia següent amb el mateix vent o potser més, vam fer una ruta guiada pel Marc per visitar els búnquers de Vilamur del front del Segre de la Guerra Civil espanyola. A la tornada visitarem el despoalat medieval de Santa Creu de Llagunes, i arribats al refugi vam completar la visita al poblat, però ara des del museu, on hi havia tota mena d'estris trobats en les excavacions.

Finalment acabàvem menjant una bona paella on l'arròs mesclat amb tota classe d'ingredients de la zona (botifarra negra, blanca, bolets...) li donava un toc muntanyenc.

Va ser una cap de setmana ben complert.

El grup davant del refugi Vall de Siarb a Llagunes.

L'ÀNGEL SE'NS N'HA ANAT

Ferran de la Fuente Rigla

El dos de novembre vaig trobar un missatge al mòbil. Era una trucada del Ramon Segret en la qual em comunicava la mort del bon amic Àngel Burniol.

Mai hauria esperat una notícia com aquesta. L'Àngel era encara massa jove per a deixar-nos, massa jove i massa bona persona.

La mort d'un company és quelcom sempre trist, però mai com fins ara la mort d'un company i amic m'havia afectat tant.

L'Àngel i jo segurament no érem íntims. Fora de les excursions amb l'autocar, poques vegades vam fer quelcom en comú. Recordo una excursió a la vall de Peguera a la recerca d'una planta amant de les cingleres, la corona de rei, que a més floreix en un temps molt determinat. Ell sabia molt bé on i quan la podríem trobar.

Aquest dia vam ser un grupet de quatre persones, crec recordar.

Recordo, també, la seva inestimable col·laboració en la preparació de l'excursió a Peguera i la seva vall, el maig de 2014, en el cicle sobre «La mineria a Catalunya». Poques persones en deuen saber tant com ell sabia sobre la vall de Peguera (Berguedà), ja que amb tant sols 6 o 7 anys la recorria tot sol amb les ovelles de la família. Si teniu el llibre *I tu què feies l'any 1964?*, editat per la SEAS, llegiu les pàgines escrites per l'Àngel. Són tota una lliçó de com, des de la penúria, amb l'esforç, el treball, l'estudi, la superació personal i el caràcter es pot arribar a una situació folgada i benestant.

És possible que ni el mateix Àngel fos conscient de la gran simpatia, estima i respecte que jo sentia per ell. Senzillesa, amabilitat i formalitat són qualitats que valoro molt de les persones, i l'Àngel les tenia amb escreix.

Àngel, quan arribi l'hora del meu trànsit, alliberats del pes del nostre cos, pujarem aquell cingle de Malanyeu que una vegada em vas proposar.

Excursió a Prades del cicle de «La mineria a Catalunya», 13 d'abril de 2014. L'Àngel és el que està dins del cercle. Foto de Jordi Gironès.

ACORDS DE LA JUNTA

Reunió del 6 de novembre de 2017

- Altes: cap
- Baixes: Francisco Vizcaíno (1162) i Àngel Burniol (923) per defunció. El nostre condol.
- La sòcia Imma Pericas assisteix a la reunió i ens informa detalladament sobre la caminada solidària adreçada a discapacitats i oberta a tothom qui vulgui participar-hi per a recollir fons destinats a la Fundació Xamfrà, en què s'involucra Sant Just i Sant Feliu. A la reunió decidim que la SEAS hi participi activament dissenyant l'itinerari des de Sant Just fins a Santa Creu, acompanyant els caminadors, muntant controls i fent-ne difusió a tots els nostres socis perquè hi participin. L'acte també preveu fer un esmorzar de germanor a Santa Creu. S'analitzen les dates que ens podrien anar bé i proposem que es faci el 29 d'abril.
- Tramitem a la Federació la sol·licitud de subvenció cultural per al darrer cicle sobre «Geografies Literàries».
- La comissió encarregada de la Caminada ens informa de la decisió dels actuals components de deixar d'organitzar-la, ja que consideren que actualment no hi ha condicions per a seguir-la fent a causa de la baixa participació i dels problemes derivats de la impossibilitat de fer-la per camins no permesos de Collserola quan es tracta de caminades amb un nombre alt de participants. Es debat la problemàtica perquè es considera que era una activitat important de la Secció i ben valorada pels participants, com ha estat la d'enguany, dedicada a les barraques de vinya. Per tot plegat, es decideix d'informar l'Assemblea sobre aquesta situació d'impàs en la qual ens trobem.

— S'ha aconseguit rebaixar el gramatge del paper utilitzat per a imprimir els butlletins sense que se'n perdi la qualitat, amb la qual cosa el cost del repartiment serà inferior.

— Es comenten els detalls sobre l'exposició «50 anys de pessebres de la SEAS» que es farà de l'11 al 31 de desembre a la Sala Piquet. La inauguració serà l'11 a les 20 h, en un acte obert a socis i simpatitzants.

— Es decideix fer un cartell expositor de la Secció amb la col·laboració del soci Lluís Ayguadé pel que fa al disseny.

Reunió del 4 de desembre de 2017

- Altes: Pere Cano Peñalver (1178)
- Baixes: Conxita Pallarès (922)
- Es decideix difondre a través del nostre web el vídeo de la Unió Excursionista de Sabadell sobre «Bones pràctiques a la muntanya» pel seu interès.
- La comissió encarregada de preparar la Caminada del Centenari de l'Ateneu a Collserola, prevista pel 18 de març de 2018, ja s'ha posat en marxa. Alguns aspectes d'aquesta activitat, caldrà tractar-los amb la Junta de l'Ateneu.
- Durant la reunió, surt el tema de la mala imatge que dona l'accés al nostre local des del vestíbul, amb un aspecte fosc i deixat que fa necessària una pintada i neteja general. També creiem que la porta d'accés al vestíbul està força atrotinada i caldria col·locar-hi un rètol que fes saber que allà hi ha la SEAS. Es demanarà a la Junta de l'Ateneu que estudiïn fer aquestes millores ben aviat.

BUTLLETÍ DE LA SEAS. ANY 85. No. 334

Taula de redacció — Leonci Canals, Ferran de la Fuente, Maria Garcia,
Jordi Gironès, Ramon Prat i Agustí Revilla.

Autoedició — Jordi Gironès i Leonci Canals

Tramesa — Elisabeth Bart

Disseny — Toni Royo

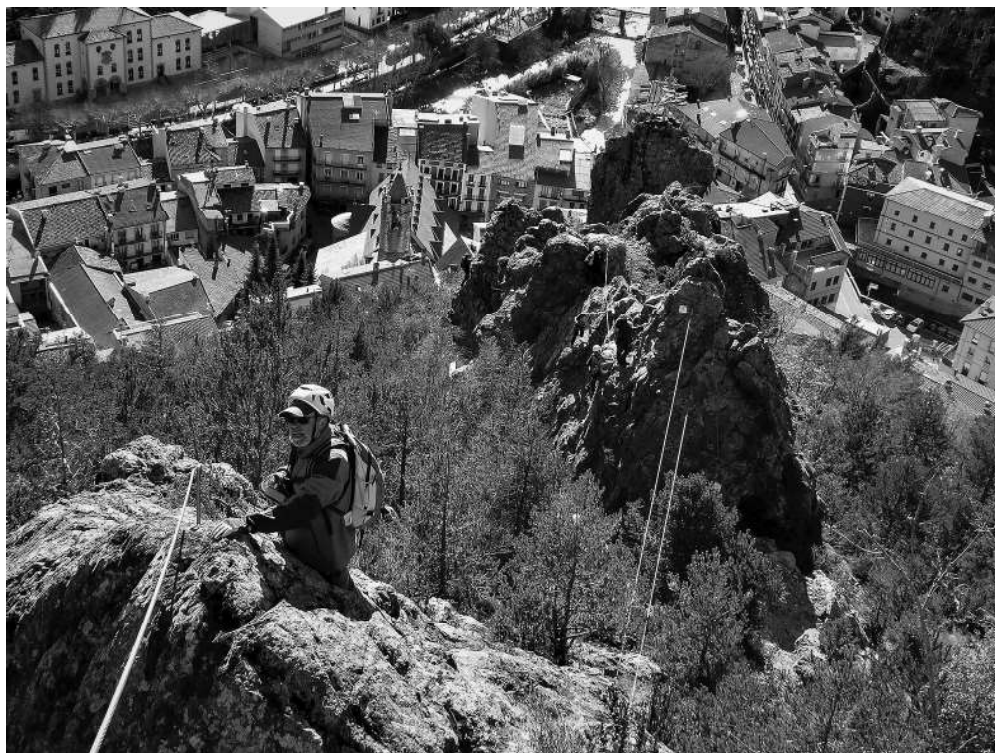
Correcció de textos — Servei Local de Català de Sant Just Desvern

Impressió — NB Comunicacions

ÍNDEX

- Portada** — Cim principal del Bisaurín des de l'avantcim
02 — Calendari
03 — Ascens al Bisaurín, per Borja Guijarro
06 — On és la marxa? Als castells de la Segarra, per Manu Llabrés
11 — Exposició "50 anys de pessebres de la SEAS", per Agustí Revilla
12 — Pic de Piques, per Pilar Jimeno
14 — L'Àngel se'ns n'ha anat, per Ferran de la Fuente
15 — Informació de la SEAS

Ferrada de la Roca de la Creu, Ribes de Freser. Foto de Leonci Canals

SEAS, entitat esportiva núm. A01824

Butlletí de la SEAS

Núm.334 Gener/Febrer 2018